

12
FLOS AVSTRIACVS

PANDIDUS ET RUBICUNDUS,

In LILIO *Innocentiæ*

&

ROSA *Pietatis representatus,*

In triduanis Exequijs

AVGVSTISSIMÆ ROMANORVM IMPE-
RATRICIS

MARGARITÆ
MARIE,

Hungariæ, & Bohemiæ Reginæ, Archi-
Ducis Austriæ, Infantis Hispaniarum, PHILIPPI IV. & MARIE ANNÆ

FILIE,

Invictissimi Imperatoris LEOPOLDI

CONIVGIS,

Ad magnificentissimum Cenotaphium in Templo
Aulico, funebri Panegyri laudatus,

à

R. P. CHRISTOPHORO TRAUT, Soc. JESU Sa-
cerdote, Sacræ Cæsareæ, Regiæque Majestatis
ordinario Concionatore Aulico.

VIENNÆ AVSTRIÆ,

Typis Matthæi Cosmerovij, S. C. Majest. Aulæ Typographi, 1673.

Vox dicentis clama: quid clama-
bo? omnis caro fænum, & omnis glo-
ria ejus quasi flos agri; exsiccatum est
fænum, & cecidit flos. Isa. 40.

SI propensissima cætero-
quin in Austriæ preces
Cœlorū liberalitas, hanc
Austriacæ felicitati de-
votissimo Oratori facul-
tatem indulisset, ut, quod mecum
unicè desiderabatis, *Auditores mœstis-*
simi, Augustissimæ Romanorum Imperatrici
MARGARITÆ MARIÆ Hunga-
riæ, Bohemique Reginae, Archiduci Au-
striæ, Infanti Hispaniarum, PHILIPPI IV.
& **MARIÆ ANNÆ gloriosissimæ Filia,** vi-
venti potius ob felicem, & omnium
Serenissimæ Domûs incrementis
addictorum desideriis exoptatum
novi Principis partum (cujus spes

jucundissima, nobis amico sese radio propinans, auspiciatissimum hæreditariis ditionibus diem promittere videbatur) festivam, & lætis plenam acclamationibus gratulationem adornarem; quàm ut Eidem (proh dolor!) præmaturo nimis funere nobis ereptæ, in hac atratorum parietum nocte, & tristi quidem, augustâ tamen magnificentia, confurgente doloris theatro, funebri lamentatione parentarem: sperâssem equidem non solum attentos cum silentio, etiam in exundantia gaudiorum animos; verum, ubi perorâssem, communem etiam applausum, lætasque gestientium Auditorum admurmurationes; cùm in illas magnæ Patriarcharum, ac gentis Israëliticæ matris Saræ voces æquè gratus, ac lætus erupissem: *Risum*

*sum fecit mihi Deus; quicumque audierit, Gen. 21.
corridebit mihi.*

Sed ô inexpectatam, & omnium
votis adversam catastrophem! In
cujus acerbissima recordatione
temperare mihi non possum, quin
arcanum animi dolorem solemni fe-
licis, & infelicis Jobi querimoniâ
publicè contester, quâ repentinam
beatitudinis suæ cladem ad orbis com-
miserationem deploravit: *Versa est in
luctum cythara mea, & organum meum in
lamentum.* Neque aliâ doloris signi- Job. 30.
ficatione tam luctuoso, & nimis
heu! festinato funeri gloriosissimæ
Imperatricis nos illachrymari par
est: quàm quâ sanctissimus Medio-
lanensium Antistes Ambrosius, tan-
tò acerbiores, quantò minus expe-
ctatam *Valentiniani* junioris, Principis

De obi-
tu Va-
lent.

pijssimi pariter, ac fortissimi mor-
tem est persecutus: *Conversi sunt no-
bis dies votorum nostrorum in lachrymas.*

Quod dum facio, & justissimo dolo-
ri fræna liberiùs indulgeo, cœlitus
ad aures allabitur vox dicentis: *clama,
quid clamabo? omnis caro fœnum, & om-
nis gloria ejus quasi flos agri; exsiccatum est
fœnum, & cecidit flos.* O lamentabi-
lem Floris Austriaci casum! O mor-
tis implacabilem importunitatem,
quæ moris antiqui etiamnum tenax

Horat.

*Æquo pulsat pede pauperum tabernas,
Regumq; turres, & sceptrâ ligonibus
æquat!*

Quæ cum semper cæca sit, persona-
rum nescit discrimina; cùm auribus
careat, preces, & lamenta non au-
dit: cùm ossea sit, nunquam molle-
scit in miserationem, sed præcipiti
furo-

furore animorum conceptiones
 perturbat, spes incidit, vota morta-
 lium, & desideria repente subvertit.
 Quæ destinata luctui & *Passioni Do-*
minicæ prævolavit *Dominicam Lætare*,
 & Auroram serenissimæ diei baju-
 lam in noctis tristissimæ tenebras
 horizonti Austriaco commutavit.
 O barbaram mortis crudelitatem!
 Heu! quàm atro, mæstoque colore
 niveum lætissimumque pretiosissi-
 mæ MARGARITÆ candorem fu-
 nestasti. Agnosco genium tuum,
 carnivore mortalium tyranne. Ni-
 ger & candidus in deliciis est tibi
 color: utroque gaudes ceu gentili-
 tio, quia orbi luctuoso. Sed quam-
 vis lætam tibi, Austriæ funestam in
 tragico tuo triumpho scenam gemi-
 nis hisce coloribus instruas; est ta-
 men

men, quo vel hinc nostri solemur acerbitatem doloris, quod, si niger mortalitatis, albus verò color immortalis lætitiæ sit symbolum, sperare liceat mortem Augustissimæ Principis, tametsi jacturâ tam pretiosi thesauri mærore fideles subditorum animos afficiat, allaturam tamen gaudium, ob occupatam suffragio virtutum apud superos possessionem felicissimæ æternitatis.

Dubio vacat, quod veteri diverbio vulgatum est: *Homo proponit, Deus disponit.* Id cùm in omnibus, tum in ijs maximè rebus, quæ vitæ præsentis computum, rationesque concernunt, verissimum esse, quotidiani casus, & experientia testantur. Quantos sæpe tractus annorum, quàm lætos vitæ secundioris cursus

nobis disponimus? Nunquam liberaliore mensurâ utimur, quàm ubi spem vitæ, fortisq̃ue lætioris arbitrio nostro metimur. At intervenit cogitationibus nostris, arbiter annorum nostrorum Deus, & filium vitæ, quod sperando in longum produximus, quandoque citra nostram expectationem repente succidit. Id quod Imperatori Severo contigisse legimus, qui delusorio nocturæ quietis ostento videbatur sibi quadrijugis Aquilis, triumphali curru in cæleste capitolium invehî, Jovisq̃ue favore reliquorum Divorum concilio adnumerari. Quod illudentis phantasi spectaculum in eam cogitationum sublimitatem experrecti Severi animum extulit, ut sibi persuaderet, se fastigio humanæ felicitatis

Ælius
part.

tatis infistere, sibi que quàmplurimos, Imperii, vitæ que jucundissimo fortunæ cursu fluentis annos, ac postmodum positis mortalitatis exuviis, gloriosum in cælis Apothiosin, & immortalem à subjectis populis venerationem polliceretur. Sed brevi contrarium omen spes vanissimas elisit, dum obvius Severo nihil fatale suspicanti, visu horridus Æthiops, textam que è cupresso corollam præferens infaustæ frondis portento symbolo que mortis lætas Imperatoris cogitationes funestavit. Et quamvis ejusdem imperio fatalis spectri dicam, an hominis præsentia Cæsareis submoveretur oculis, paucos tamen intra dies coactus est severus victrices lauros, & diademata fatali permutare cupressos.

fo, ac præcipiti ex folio in tumulum lapsu, submittere jugo mortis verticem coronatum. Ita nimirum audaces mortalium spes altior infrangit Deus.

Fuit hæc omnium nostrum spes, fuit poenè persuasio sollicitarum de Austriaca posteritate mentium: Augustissimæ memoriæ MARGARITAM MARIAM jam tertio mense prole serenissimâ gravidam, ad gaudium subjectarum provinciarum, ad orbis Christiani solatium, ad incrementum Augustissimæ domûs, tot votis desideratum Unionem Austriacum mundo parituram, ut ipsa postmodum velut orbis universi pretiosissima MARGARITA ter-geminis, Imperii, Hungariæ, Bohemiæque coronis inserta, ductu Ro-manæ

manæ Aquilæ, triumphali in Effedo in templum perennaturæ gloriæ, & augustæ felicitatis invehetur.

Sed ô fallaces spes nostras, quibus adversata Divinitatis judicia in-scrutabili Providentiæ decreto, speratos interverterunt plausus, & augustæ dignitatis insignia in mortis simulacra, lugubremque doloris apparatus permutârunt.

Et quamvis Innocentiæ, nunc verò sanctissimè defunctæ Imperatrici nullus cupressinâ corolla formidabilis Æthiops, ut Severo, occurrerit; adfuit tamen ordinarius Dei cursor, per quem probos, æquè ac reprobos ad forum suum Divina citat Justitia; qui Principi semper à nutu diviuo pendere solitæ cœlestis decretum his conscriptum ver-
bis

bis repræsentavit: *Omnis caro fœnum, & Omnis gloria ejus quasi flos agri, exsiccatur fœnum, & cecidit flos.* Cujus lectione MARGARITA humanam conditionem in memoriam revocans, *Ego*, inquebat, *flos campi, & Lilium convallium.* Scio equidem brevem esse florum ætatem, nec me communi necessitati exemptam cupio; scio, me mortis immitti falce quandoque demetendam. Non renuo, non obluor: quandoque suprema Numinis amati voluntas sic tulerit, parebo jubenti. Cecidit ergo (ô vulnus Austriæ! ô luctum Augustissimi Conjugis!) cecidit Flos florum Princeps, terrarum decus, Austriæ delictum, cura cœlitum, amor subditorum. Cecidit, cecidit MARGARITA, &

barbari messoris inevitabili falce
demessa augustum verticem mor-
tuali in pulvere reclinavit.

Sap. 4. Quod dum mœstis revolvimus
animis, intelligamus de MARGA-
RITA dictum, quod olim de justo
sapientia divina pronuntiavit: *Quia
placita erat Deo anima illius, propter hoc
properavit educere illum de medio iniquita-
tum.* Neque tamen in placabili
mortis sævitiâ sic ademptum nobis,
& iniquissimâ rapinâ sublatum esse
putemus Florem pretiosissimum
(MARGARITAM) ut nesciamus
nobiliorē illius partem, augustas
nimirum virtutes, tanquam suavis-
simum, & nunquam inter moritu-
rum hujus Floris odorem nobis æ-
ternum esse relictum.

Adsit nunc imperiosior quis-
piam

piam coeli Genius, & nobis idem.
 quod olim Esdræ summo sacerdoti
 mandatum injungat: *Revirida mihi* Esdræ 4.
florès aridos; respondebimus ei: o-
 pus id esse supra vires naturæ posi-
 tum si florum nomine deliciofa ver-
 nantis terræ pignora, Lilia, & Rosas
 intelligat (quamvis etiam de his
 non nemo dixerit: & *arvulsa flore-*
scunt, & decedentes redolent.) quia verò
 sub florum nomenclatura etiam im-
 mortalia virtutum veniunt decora,
 dicemus, neque totum morti cessis-
 se in spolium, neque penitus emar-
 cuisse pulcherrimum Anstriae Flo-
 rem MARGARITAM, sed suum
 illi etiamnum constare odorem, quo
 Domum Archiducalem suavissimè
 perfundat ad illicium animorum;
 quique in gratis subditorum ani-
 mis

mis recenti semper memoriâ perennet.

Et hoc est, quô meæ potissimum respicit orationis intentio, ut, dum geminos florum Principes, geminas nempe virtutes, ut dignitate præcipuas, sic laudis maximè capaces, Argenteum Anglicæ *Innocentiæ* *Lilium*, & purpuream Austriacæ *Pietatis Rosam* cum reliqua concatenatarum virtutum, tanquam adhærentium foliorum deliciosissimâ pompâ, obsequiosâ panegyri venerandas in **MARGARITA** propono, Eandem animis vestris, tanquam feracissima germinum nobiliorum telluri inferam, victuras semper in grata memoria ad perennem vestri amantissimæ Principis venerationem:

Vivit enim post funera Virtus

Nun.

Nunquam infans urbium, agro-
rumque vastator Aquilo tam procel-
loso turbine à quatuor lateribus in-
Jobi palatium infilijt, imaq; convul-
sum basi lamentabilem impulit in
ruinam: quanto furore per amœnif-
sima Domûs Austriacæ Tempe,
in stragem Nobilissimarum stirpium
desævijt: dum non solum sublimes,
& ad ipsum usque fastigium Imperia-
lis Solij assurgentes Cedros, aut vi-
trices, dignasque immortalis viro-
re Palmas indomitâ feritate radici-
tûs evulsas terræ crudeliter afflixit;
sed teneras etiam plantulas, & pu-
bescentium florum primam infanti-
am pari crudelitate, cladeq; impla-
cabilis hortorum tyrannus prostra-
vit. Ut non immeritò paribus cum
cœlesti sponsa querimonijs: *Surge A-*

C

quilo,

quilo, veni Auster, suam Austria deplo-
 rare calamitatem, & immitem illum
 florecentis terræ prædonem facer-
 fere; hunc verò fecunditatis auspi-
 cem ad vastati viridarij desideratis-
 simam reparationem evocare pos-
 sit. Sileant ergò inauspicati fremitus
 in excidium teneræ florum rei-
 publicæ crudeliter debacchantis
 Aquilonis. Subsidant violenti turbi-
 nes, jam toties in luctum, & desola-
 tionem felicissimè quondam ver-
 nantis Austriæ, cum suprema perni-
 cie pulcherrimarum plantarum in-
 vecti. Quiescat insatiata nocendi
 rabies, tot arborum altissimarum la-
 mentabili casu faginata; & veniat
 tandem (ô veniat!) unica, suas inter
 strages gementis, Floræ spes, plan-
 tarum vita, hortorum risus, florum

vigor, fœcunditatis bajulus Auster,
 & Austriæ cognomini vitales afflan-
 do auras, tot pignorum florentissi-
 morum luctuosis funeribus exhau-
 stam, misereque desolatam Augu-
 stissimi Pæsti faciem, novis Serenif-
 simarum stirpium incrementis ad
 spem numerosæ posteritatis restau-
 ret.

Sed non est mihi animus, acer-
 biore calamitatum nostrarum com-
 memorazione antiquum vulnus in-
 novos dolores exulcerare: Satiùs e-
 rit, fractas assiduo luctu, peneq; pro-
 stratas animorum vires, suavissimâ
 Floris nostri (MARGARITÆ) fra-
 grantiâ, & efficacibus præstantissi-
 marum virtutum illicijs, ad novum
 vigorem, ad æmulandi studium ani-
 mare.

Lib. 55.
de lil.
c. 10.

Atque ut Floris laudatissimi commendationem aliquando aggrediar, libeat à Lilio florum Principe, hortorum Imperatore primordia meritissimæ laudis auspicari. *Lilium*, inquit Pierius, *flos est regius, à regia, quâ pollet, celsitudine; quòd celsitate super alios flores extollatur.* Quam Lilij supra cæteras Floræ triumphantis delicias eminentiam dum auditis, Auditores, nolim ea mentem subeat cogitatio, quasi tantâ Lilij sublimitate, supraque reliquum florum vulgus prærogativâ Majestatis, regiam, Cæsareamque MARGARITÆ dignitatem ceu Symbolo quodam adumbratam velim. In hanc enim dum mœstos reflectimus oculos, exclamare cum gemitu cogimur: *Cecidit, heu! cecidit Flos, emarcuit*

cuit vigor, interijt venustas, succubuit Majestas, defluxit pompa, & cum capite Floris Augustissimi reliqua Imperialis dignitatis ornamenta fatalem resoluta in pulverem ex oculis evanuerunt. Alia est, quam in *Austriaco* hoc *Lilio* veneror, & admiror, celsitudo; cujus suffragio meritissimum inter Flores principatum obtinuit. Illam animis concipite, quam in Saule (qui, sicut inter flores Liliū, sic inter contribules suos celsiorem levabat verticem, & *ab humero excedebat populum univ-* ^{1. Reg. 9.} *sum*) tam exaggeratis laudibus divinarum litterarum authoritas commendat: *Filius unius anni erat, cum* ^{1. Reg. 13.} *regnare cepisset.* Sic enim (si Petri Damiani facundæ interpretationi credimus) *erat innocens, tanquam puer unius*
C 3 *anni,*

*anni, cùm regnare cæpit, & duobus annis
 in ejusdem Innocentiæ simplicitate perman-
 sit.* Hinc est, quod ejusdem sacræ
 paginæ testimonio duobus tantum
 annis regnâsse dicatur, tametsi plu-
 ribus lustris & imperii gestârit infi-
 gnia, & jura, legesque subjectis di-
 ctaverit, & publicâ populi venera-
 tione ceu grandis Palæstinæ Mo-
 narcha sit adoratus. Nimirum
 quamdiu Innocens, tamdiu Rex.
 Innocentiam ubi perdidit, refracta-
 riæ mentis infaniâ, & divini præva-
 ricatione mandati; perdidit simul
 & eminentiæ prærogativam, & jus
 potestatemque regnandi. Huc
 tendebat indignantis Dei, & in ul-
 tionem projectæ Innocentiæ gravi-
 ter exardescantis acerbissima per
 Prophetam objurgatio: *Stultè egisti*
nec

nec custodisti mandata Domini Dei tui, quæ præcepit tibi, quodsi non fecisses, jam nunc præparasset Dominus regnum tuum super Israël in sempiternum; sed nequaquam regnum tuum ultra consurget. Ut eadem, quæ regnorum est firmamentum, Imperantium suprema videatur esse dignitas, Innocentia.

Hæc est, quâ Principes cœlitibus magis, quàm hominibus affines ad confinia Divinitatis accedunt; quâ *Lilium Regale*, & Flos imperantium MARGARITA transcendit Saulis eminentiam, dum non solum in primo augustæ dominationis aditu, sed ad metam usque vitæ semper *filia unius anni* perstitit, & mentis innocentissimæ nives inviolatâ integritate conspicuas secum intulit sepulchro; ut nefas sit dubitare, illam

lam ex imperij caduci sublimitate,
ad regnum felicius, & nullo termi-
nandum fine fuisse translata.

Hic ego ad publicam orbis fa-
mam, ad eorum, quicunque MAR-
GARITÆ integerrimum vitæ te-
norem vel præsentis notârunt ocu-
lis, vel absentes exceperunt auri-
bus, attestationem; ad vestram de-
nique, qui Principi pijsimæ vel à
servitijs, vel quotidianâ consuetu-
dine propè domestici innocentissi-
mos mores accuratiùs observâstis,
unanimum acclamationem provo-
co. Fuit, fuit hæc una omnium vox,
cùm de Selectissimis MARGARI-
TÆ dotibus incideret quæstio: *ô*
Principem integerrimam! ô rarum Inno-
centiæ Specimen! In MARGARITA
frustrâ quærebat censorius oculus, quod re-
pre-

prehenderet, non labes luculentior, cui livor-
dentem infingeret; non error notabilior, in-
quo tenerior etiam conscientia offendiculum
pateretur, apparebat. Sæpè maculam in
Lilio citius deprehenderis, quàm ij, qui con-
scientiam mentis innoxia moderabantur, et-
iam sufficientem sacro tribunali materiam in
animo *MARGARITÆ* reperirent. In-
nocentiam, quam cum candida salutiferi la-
vacri stolâ primum induit, nunquam gra-
viorē *Numinis* offensâ commaculatam
exiit.

Altè nimirum in animum
demiserat, quod solenni Ecclesiæ ri-
tu renatis fonte baptismatis, dum
candidâ veste, ceu novi cœlorum
candidati induuntur, acclamari so-
let: *Accipe vestem candidam, quam per-
feras sine macula ante tribunal Christi, ut ha-
beas vitam æternam.* Hâc Innocen-
tiæ purissimâ bysso dum *MARGA-*

D

RI-

RITAM, tanquam ornatu triumphali magnificentissimè refulgentem contemplamini, Auditores, Liliū cogitate, suo paludatum candore, & simul in memoriam revocate facundissimum in Lilij commendationem primæ Veritatis oraculum: *Nec Salomon in omni gloria sua sic coopertus est, sicut unum ex istis*, ut intelligatis, MARGARITAM Innocentiæ præsidio non Saulis modo, sed & Salomonis Regum Palæstinarum magnificentissimi gloriam, fastigiumque dignitatis supergressam

Hanc cœlo tam pretiosam, hominibus tam venerabilem Innocentiam intaminatus Lilij candor designat, quam ut digno commendaret elogio festivius ingenium, hoc lemmate honoravit: *Nihil candidius.*

Quan

Quantâ verò curâ illæsam candoris
 fui puritatem conservare studuerit,
 quantum hoc Regiarum mentium.
 ornamento cæteris in regali fasti-
 gio constitutis eminuerit, vel ipso
 docet nomine MARGARITA;
Prima enim dos MARGARITÆ in Plinius.
candore. Sed quoniam suus tam ani-

mis, quàm coloribus candor est, &
 eodem vocabulo fraudis nesciam.
 ingenuæ mentis sinceritatẽ notare
 solemus; dicamus vel hoc ipso titu-
 lo primam MARGARITÆ nostræ
 dotem fuisse in candore; quæ quan-
 tõ sincerior, tantò candidior, men-
 suram augustissimi nominis exæqua-
 bat sanctissimâ simplicitate mentis.

Hæc moderatrice in castigatissi-
 ma vultûs compositione perpetuam
 exhibebat malaciam, per quam fa-

cili conjecturâ in arcanam, & expertem tumultuum Serenissimæ mentistranquillitatem devenires.

Hâc tanquam magneticâ virtute sic omnium trahebat affectus, ut quisquis MARGARITAM aspiceret, animum benevolentîâ plenissimum in deliciosa vultûs amabilissimæ scena genuinis expressum lineamentis se crederet intueri.

Hâc præside tam severâ linguæ libertatem dictaturâ coërcuit, ut nihil in verbis subdolum, nihil in responsis æquivocum, nihil in promissis ambiguum appareret; quin, si quando vel per ignorantiam, vel per oblivionem pro humanæ conditionis imbecillitate in aliquem laberetur errorem, adeò nullis excusationum pigmentis factum, dictumvé

coloraret, ut potius ingenuâ confessione culpam ipsa panderet, atque adeò vel in hoc repandi semper Liliæ sinceritatem æmularetur.

Hujus institutione odiosum illi fuerat id hominum genus, quod in mores alienos sine authoritate censorium munus usurparet; neque erat, quo frontis, animique tranquillitas facilius læderetur, quàm temere narrata, & linguæ liberioris aculeo confixa aliorum delicta. Ipsa verò sui Judex acerrima, factis aliorum severiùs examinandis abstinere, sed potius amabili quâdam dexteritate illa censuræ subducere, eosque, qui contrarium sentirent, seriâ, dulci tamen mansuetudine confutare satagebat.

Hujus instinctu linguam, ani-

mumq; ad eum inviolabilis patientiæ, & suavitatis tenorem conformavit, ut nunquam asperius aliquod, aut inhumanius verbum elaboretur ex ore, quod famulantium cuiquam ullum vel triftitiæ, vel patientiæ præberet argumentum.

Hæc benignissimæ Principis viscera tanto miserationis imbuit affectu, ut neminem vel egestate, vel ærumnis pressum aspiceret, quin promptissimo benefaciendi studio intra sinum reciperet pietatis, sæpiusque in has liberalissimæ voluntatis indices voces erumperet: *Faxit Deus, ut mihi cunctos inopiâ laborantes juvandi facultas suppetat! quàm læta id facerem?*

Hæc denique est, quæ intimis recepta medullis admirabilem ori

Augustissimo affabilitatem indidit, quam cùm per omnem vitæ cursum, tum in eo, quo supremum decubuit, morbo, jamjam sub indeclinabile mortis jugum concessura, non sine maximo totius aulæ dolore, dicam, an solatio manifestâvit; quando non solum Augustissimo, dilectissimoque Conjugi cum demississima offensusarum deprecatione supremum, & amantissimum vale dixit: sed etiam advocatis, quotquot numerabat à servitijs, ultimum Cæsareæ manûs osculum placidissimè indulgens, benèque precata, indelebilem humanissimæ sinceritatis, & affectûs sui memoriam in animis suorum clientum reliquit.

Celebret nunc Arragonia suum, ab innocentia, & rectè agendi studio

Panor-
mitanus
de gestis
Alphon-
si.

no-

notum orbi Regem Alphonsum, qui
 cum sæpius sine consueto palatini
 satellitij comitatu peregrè profici-
 sceretur, mirantibus, & periculum
 regij capitis sine corporis custodia
 exaggerantibus amicè respondit:
non indigere se armato stipatorum præsidio,
quem integritas vitæ, rectèque factorum con-
scientia, quavis militari cohorte securior,
fortiorq; custodia comitaretur: solam esse
innocentiam, quæ tutum ab insidijs, hostilibus-
que periculis iter præstaret. Veritatem
 sapientissimi responsi certiùs asser-
 tam in MARGARITA vidimus,
 quam comes ab incunabulis *Inno-*
centia per vitæ totius curriculum
 relicto natalis Hispaniæ solo in
 Germaniam fidissimo comitatu de-
 duxit.

Sed dum Innocentiæ ductu ma-
 ni-

nitam intelligitis MARGARITAM, nolim existimetis, hanc ejusdem Comitem sic ab armorum subsidijs fuisse destitutam, ut non fuerit, qui tuendæ MAGARITÆ socias Innocentiæ manus jungeret, *Miles armatus*. Is erat asserto Chrysostomi *Timor Domini*, cujus in laceratis inexpugnabile robur, & *omnis armatura fortium*. MARGARITAM quidni fidei, perpetuoque stipasset obsequio, qui effato divini Spiritûs cum *Electis fœminis graditur*?

Chrysostomus.

Eccl.c. i.

Et tametsi eodem Divinitatis testimonio cum fidelibus de vulva con-creatus sit; non actu (ut eruditus docet Interpres) & reipsâ, sed per Dei præparationem, & prædestinationem, quâ ab initio in eorum creatione, puta in utero materno, Deus illis destinat suo tempore dare

Ibid.

Cornelius à Lapide.

E

timo-

timorem sui: atque inde viris æquè ac
 foeminis ad immortalem in cœlis
 beatitatem Numinis providentiâ
 destinatis individuum præstare con-
 sortium videatur: singulari tamen
 ratione *graditur cum foeminis Electis*,
 quas per anfractuofas hujus vitæ se-
 mitas sine errore, per varias fortis
 alternantis vicissitudines sine jactu-
 ra, per excubantium in excidium
 integritatis Avernaliū prædo-
 num insidias sine clade ad termi-
 num æternaturæ felicitatis perdu-
 cit. Illas tuetur ut custos, & solus
 par exercitui adversas profligat a-
 cies, assumptâque in societatem cu-
 stodiæ sorore *Verecundiâ*, tanquam
 cœlesti Bellonâ, quidquid hostilita-
 tis imminet, non minùs providè,
 quàm fortiter avertit, elidit. Et ve-
 rò

rò par est, ut cum *foeminis* magis, quam cum viris *gradiatur Miles armatus*, & protector *Timor Domini*, utpote quas naturæ major imbecillitas, & flexilior in vitium indoles majoribus periculis, hostiumque tentamenti exponit.

Hic ergò MARGARITÆ *concreatus* in utero, adolescens cum adolescente *Timor Domini* prætorianæ cohortis vicem subiit: hic excubabat pervigil ad ostium Regalis animi: hic, quocunque gressum moveret, aderat individuus comes, & creditam suæ custodiæ, candidissimæ mentis *Innocentiam* contra omnes vel insidias, vel insultus inimicorum fidelissimè tuebatur. Vt proinde MARGARITAM meritò *Lilium inter spinas* dixerim, cui spi-

E 2

na-

narum horrentes aculei in sepimentum, & obsequiosum *Innocentiæ* tutandæ satellitium deservirent.

Serm. 22
in Psal.

Ambrosio salutaria paternæ disciplinæ præcepta spinæ sunt, non ut faucient, sed ut servant, tenerioribus animis admovendæ: *salubriter ista compungunt, stimulant ista, non vulnérant.* Cujus mentem ampliore verborum circuitu declarans Franciscus Mendoza, *Parentes, inquit, aculeatis præceptionibus debent filios erudire, ne à vitijs obruantur. Hæc enim præcepta spineta quædam sunt, quibus inclusi flores non lacerantur, sed muniuntur.*

Quod si ergo rerum author & parens Deus, oraculi Tharsensis authoritate is esse pronuntiatur, *ex quo omnis paternitas in cælis & in terra nominatur*; merito MARGARITAM,
cha-

charissimam sibi Filiam, quam non uno paterni favoris argumento ad immortalis regni coronam, & triumphos *electam* præsignaverat, in amoenissimo Austriacæ Familiæ liliato, tanquam niveum Innocentiæ *Lilium*, plantatam; aculeato spinarum septo circumdedit, dum saluberrimis de *Timore Domini* sacrarum literarum documentis instituit; quibus tanquam spinarum aculeis pungeretur quidem, sed citra vulnus, & natus innocentissimi Liliæ candor ab attactu contagij conservaretur illæsus.

Audierat nimirum, *Timorem Domini* expellere peccatum. Didicerat, *Eccl. c. i.* eum, qui sine timore est, non posse justificari. Noverat, *timentem Dominum bene futurum in extremis.* Imbiberat altius com-

minatoriam Veritatis increatae sententiam: *si non in timore Domini tenueris te instanter, citò subvertetur Domus tua.*

His instructa præceptionibus vigilem mentis aciem in omnes corporis, animique potentias, in cogitationes & desideria, in operationes & verba, in omnem vivendi rationem accuratissima sui custos immobili constantia intendebat. Hinc illa conscientie ad internum, idemque severissimum animi tribunal quotidiana provocatio: hinc in tenuissimas, & mentibus etiam oculatissimis vix aspectabiles labeculas acerrima inquisitio; hinc ea vel ad minimam levioris, ne dicam gravioris peccati umbram formidantis conscientiae teneritudo profluxit.

Glorietur ergo (ut verè gloriari potest) Liliati candoris Princeps MARGARITA, & dicat cum coronato vate : *perambulabam in innocentia cordis mei in medio Domûs meæ : applaudet Ecclesiæ Lumen, Augustinus in Regij Prophetæ sententiam hâc interpretatione facundus: Domus nostra interior cor nostrum est. Hanc domum quisquis habet malam, pellitur ab illa foras. Quisquis enim in corde premitur malâ conscientia, quomodo quisquis à stillicidio exit è domo sua, aut à fumo, non ibi se patitur habitare.* Psal. 100.

Poterat proinde secura sine metu, læta sine sollicitudine, quieta sine tumultu *perambulare in medio Domûs suæ*, in cordis augusti amplissimis penetralibus, in quibus nec fumum, nec stillicidium gravioris noxæ patie-

tiebatur vigilantissima custos *Inno-*
centia. Poterat, inquam, in sua non
 cordis solum, sed etiam Serenissi-
 mæ Familiæ Archiducali *Domo per-*
ambulare cum gaudio, integritatis
 candore spectabilis Princeps, ad o-
 mnium Augustissimæ Domui agna-
 torum jucundissimum exemplum.
 Poterat *perambulare* cum triumpho
in medio Domus suæ, cujus purpure-
 um gentilitiæ parmæ campum can-
 dido ab *Innocentia Liliata* tractu ad im-
 mortalem Serenissimi Stemmatis
 gloriam insignivit. Hoc illæsi
 candoris ornatu conspicua, si mor-
 talium rapuit affectus MARGA-
 RITA, quidni traheret etiam in
 sui amorem innocentium animo-
 rum amatorem Deum? *Nihil enim*
 (teste Lactantio Firmiano) *sancta &*
sim.

Singularis illa Majestas aliud ab homine desiderat, quàm solam Innocentiam, quam siquis obtulerit Deo, satis piè religiosèque litavit.

Quodsi ita est, meæ in prædicandis Augustissimæ Principis encomijs obligationi à me satisfactum arbitrarer, nisi me præter candidum *Innocentiæ* Liliū, purpurea quoque *Pietatis Austriacæ* Rosa ad sui comendationem provocaret. Ad quam pietatem citatus Lactantius me, quasi manuducit, dum inter laudes *Innocentiæ* primum, præstantissimumque *Pietatis* actum, *Sacrificium* recenset. *Inter ea enim, quæ ad Numinis cultum, & Religionem pertinent, excellentissimum quiddam est sacrificium.*

Ludov.
Cresali-
us Anti-
lo: p. 1.
c. 4. Sect.

Liceat ergo cum Innocentio I.
supremo Antistite, eodem, quo
ipse

pse Floræ delictum, hortorum Decus, Rosam celebravit elogio, mihi Pietatem Austriacam salutare: O *Rosa, Regina Florum, colore delectans, odore recreans, sapore confortans, Pietas Austriaca!*

Quam ego Pietatem propterea Rosæ comparandam suscepi, quia, quod sol in cœlo, quod cor in animantibus, quod Princeps in sua ditione, quod dux in exercitu, quod oculus in capite, quod adamas in annulo, quod demum est Rosa in horto: hoc est in Augustissima Domus Austriaca hæreditaria, & à primordijs Serenissimæ Familiæ congenita Pietas.

Pietate nata, Pietate adolevit, Pietate ad summum Imperij fastigium assurrexit, pietate contra hostes

stes pugnavit, Pietate vicit, & triumphavit: & quia Pietate fundata, & constructa est, non nisi suffosso Pietatis fundamento poterit in ruinam dissolvi.

Quod de Artemisia, alijsque Regiæ dignitatis Heroinis antiquorum Historicorum, monumenta perhibent: illas nimirum Reginas Martialibus assuetas studijs, quin imo bellicosissimas militum Duces, & quasi matres exercituum extitisse: id non incongruè de Pietate potest enunciari; cujus victricibus Labaris non solum coronatæ, Regiæque succenturiantur Virtutes, quæ Principem, magnamque suam Matrem debito venerentur obsequio; sed etiam Serenissimi, augustissimi que vertices ad excipienda mandata se

reverenter inclinant, seque tam augustæ, Divinæque virtutis gubernationi demissè, penitusque submitunt. Quas internecultimam, nec minimam recensere fas est pientissimam gloriosæ memoriæ M A R G A R I T A M nostram & Angelicâ *Innocentiâ*, & avitæ Pietatis hæreditate verè Austriacam Imperatricem.

Etenim si perfecta *Pietas* ex mente Theologorum moralis est virtus, quæ in Numinis cultu, obsequioque ritè præstando consistit, dum nos immensæ illius Majestatis consideratione permoti, in eandem tenore mentis sensu, studioque devotæ voluntatis ferimur, inque laudes, & debitam illius, cum maxima cor-

po

poris, animique submissione, adorationem excitamur.

Vel si perfecta Principum personarum Pietas in tres præcipue partes, tanquam flumen in suos alveos dividitur, nimirum in eximiam Dei, rerumque divinarum æstimationem, quam Arnobius rectam de divinis mentem appellat; tum in assiduam variarum, nobiliumque Virtutum exercitationem, tum demum in ardens Religionis, & fidei tuendæ, propagandæque studium: sic omnia Pietatis elogia, vel officia pulcherrimo nexu copulavit, in se MARGARITA, ut videretur maternis ab uberibus traxisse scientiam illius documenti, quod olim Agapetus Diaconus Imperatori Justiniano litteris propositum, suis post-

De recta
Fide.

modum in monumentis commen-
datum posteritati reliquit: *inter au-*
gustæ, Regiæq; Magnificentie ornamenta
cæteris eminere Coronam Pietatis; vel
quod Cyrillus ex Græcia ad Theo-
dosium scripto transmisit: *Indica*
gemmæ reverenda vestra adornant capita:
Animæ verò, & mentis spiritualis ornatu
sit Fides recta, & non adultera.

Hæc dum profero, incurrit in
memoriam exceptum elapsis die-
bus calami veracis de MARGA-
RITÆ vitâ testimonium: *MAR-*
GARITA ornatum, & ea, quæ ad osten-
tationem faciebant, adeò cum *Esthere* facie-
bat nihili, ut nisi personæ, quam gerebat, ra-
tio aliud suaderet, planè neglectura videre-
tur. Patiebatur itaque Cyrilli con-
silio Indicis adornari gemmis reve-
rendum caput, sed major illi cura,
ut

ut animæ nobiliorem ab ornatu Virtutum decorem conciliaret, & immaculatum illum *Innocentiæ* candorem *Roseo* rectæ *Fidei*, *Austriacæq;* *Pietatis* purpurisso miniaret.

Verendum equidem mihi non immeritò censerem, ne multum infra debitas Pijssimæ Principi laudes uea serperet oratio, si commendationem Cæsareæ *Pietatis* eo solùm titulo circumscriberem, quod Regis Catholici *Catholica Filia* fuerit; quodque in augustalis Symboli Lemma, illa Syracidæ, de magno gentis Israëlitiæ Ductore Moyse pronuntiata, verba delegerit: *In fide & Gloriantate.* Eccl. 45. Nisi simul adjicerem MARGARITAM huic solidissimæ *Fidei*, tanquam unico Christianarum Virtutum, actionumque fundamento

to-

totam laudatissimæ vitæ structuram imposuisse.

Hanc itaque Fidem, ut Virtutum Theologicarum ordine primam, sic MARGARITA præ reliquis eligendam censuit, quam in vitæ totius regulam & Ducem cæterarum Virtutum, illustriumque *Pietatis* exercitationum adhiberet.

Hâc juxta, phrasim Apostoli Gentium *ambulabat* in conspectu Dei, non sine pulcherrima corporis animique ad omnes modestiæ leges conformatione. Quare suorum conscientiam morum cum Regio Psal-

Ps. 118. te profiteri poterat: *Servavi mandata tua & testimonia tua, quia omnes viæ meæ in conspectu tuo.* Nec alia causa, si Paulo credimus, Moysen impulit, ut mallet cum electo Dei popu-

lo

lo mancipium agere, quàm cœu Princeps Filiæ Regalis Infans, affluere rerum copiâ, & voluptatibus Ægypti potiri, *Invisibilem enim tantquam videns sustinuit.*

Hâc Fide tantquam speculo sub candido specierum Eucharisticarum velo, suum *Candidum & Rubicundum*, hoc est, Austriacum Sponsum præsentem intuebatur; cum quo dulcissima miscere colloquia, cui mentis arcana pandere, & tenero Pietatis sensus deliciosos inter amoris æstus diutius inhærere confueverat.

Testis est Aula, quàm sæpe, quantaque cum reverentia, animique demissione, quantâ piissimæ voluptatis exuberantiâ sacratissimum ac-

cedens epulum, assuetam divino-
rum gustui mentem refecerit.

Testis est aula, quàm accurate
ijs in precibus, quas privatos inter
aulici sacelli parietes frequenter in-
dixerat Eucharistica Pietas, statas
quotidie horas expleverit, humi-
que de genibus nixa Austriacum
illud divinarum benedictionum pi-
gnus, collectis intra se sensibus pijs-
simè devenerata, instar Rosæ ad a-
micos promicantis è nube sacratis-
simarum specierum Solis radios cor-
suum inter ardores affectuosæ con-
templationis explicarit.

Hâc fide, sanctissimoque Zelo
permota ultimum hæresibus exci-
dium, & extirpatis ubiq; pravorum
dogmatum erroribus, omnes à se-
mita veritatis avios ad agnitionem
viam.

viamque rectæ Fidei reduci desiderabat.

Is certè famæ communis sensus est, ad MAGARITÆ præsentiam, si non interpellationem, id, quod à multis retrò annis ardentius piorum efflagitabant vota, quod sapientium suadebant consilia, quod excelsior denique potestas decreverat, felici tandem exitu terminatum: ut nimirum Hebræorum natio, tam politicæ, œconomicæque rei, quàm Christianæ pietati non modicum noxia, ex Urbis, Austriæque finibus eliminaretur.

Aspasiæ Hermothimeï Atheniensis filiam refert Ælianus, periculoso affectam ulcere decubuisse; consultumque oraculum, quâ medicæ actis industriâ curari posset, re-

Lib. 12.
Hist. Nat

spondisse: fanitati restituendam, si rosea capiti corolla imponeretur.

Laborabat equidem, & ulcere venenoso, purisque maligni sæcundissimo se pressam ingemiscebat. **Austria.** Vbi verò Flos Hispaniæ, *Rosa Austriaca*, **MARGARITA** apparuit in terra nostra, apparuit simul inveterato malo remedium, & ulcus illud sensim detumescere cœpit, tandemque penitus ad Floris fragrantissimi præsentiam, ad Austriæ salutem, & omnium proborum lætitiæ evanuit. *O Rosa Regina Florum, colore delectans, odore recreans, sapore confortans!* **Pietas Austriaca!**

Cùm verò perfecta *Pietas* etiam in Regni cœlestis incolas & amicitia Divinitatis potentissimos calamitosæ mortalitatis Patronos; tum
in

in eas fidelium animas, quæ piacularibus flammis, tanquam adornandæ nuptialem ad thalamum Christi Sponsæ à nævis mortali in vita contractis repurgantur, obsequiosæ voluntatis studio feratur: cumque illis, ut amicis Dei, quos ipse *honorat*, & *glorificat*; debitam venerationem; his verò ad maturiorem earum liberationem, promptum, liberaleque subsidium exhibere par sit: MARGARITÆ quoque *Pietas* in id præcipuâ curâ semper incubuit, ut & illos singulari cultu sibi devinciret; & hos liberalissimis precum, elemosynarum, Missarumque suo jussu, & impensis lectarum suffragijs quamplurimum adjuvaret.

Inter eos autem, quibus tenèriùs afficiebatur, Cœlites primum,

ut decebat, locum obtinebat Augustissima Cœlitum Imperatrix, cujus honori dicatas quotannis festivitates obsequiosissimâ pietate, plurimaque demississimæ venerationis significatione celebrare consueverat.

Secundas Pietatis curas occupabant (ut de reliquis fileam) Sanctissimus Christi Nutricius Josephus, inclytus à miraculis Antonius Patavinus; sæculi nostri Thaumaturgus, idemque Indiarum Apostolus Franciscus Xaverius; S. denique Petrus de Alcantara, cujus honori dives auro, & augustâ magnificentiâ spectabile sacellum in Æde D. Hieronymi erexit: ut tanquam *Rosa Austriaca* suavissimum Pietatis odorem in Ecclesiam exstrukcione tem-

templorum effunderet , seque genuinam probaret sobolem suorum majorum, imò totius Austriacæ, Hispanicæque Domûs, quæ simul ultra septuaginta templorum millia cælitum cultui erexerunt; cùm solus Rex Jacobus Arragonius, eo nomine Primus, intra limites Hispaniæ ter mille Immaculato Virginis conceptui consecrata fundârit. Nimirum altè defixum in animo ferebat, quod maximus Orientis Princeps, ac Romanorum Imperator, Theodosius ante fatalem ex hoc mundo discessum suo Filio, tanquam ultimum amoris paterni documentum supremâ voluntate commendatum reliquerat : *Vna est Christiani Principis felix hereditas, si Pietatem impensè exerceat.*

Mariana
Hist.
Hisp.
lib. 14.
c. 2.

Nicephorus.

De-

lib. 38.
99. q. 3.

Denique cùm genus Pietatis sit, Agnatos, & nexu familiæ conjunctos amore, reverentiâque completi, de quo Augustinus: *Pietas est, per quam sanguine junctis, Patriæq; benevolus officium, & diligens tribuitur cultus: voluit & in hoc omnem Pietatis mensuram adimplere* MARGARITA: in cujus argumentum iterum integerrimæ fidei testem appello: MARGARITA, inquit ille, *Augustissimum suum Conjugem dilexit extremè (cui proinde nunquam importuna, vel molesta esse, sed ab omni Ejusdem nutu obsequiosissimè dependere studuit) summèque doluit, eum hærede masculo destitui; quem si dare potuisset, vel vitam impendisset libenter.* O verè piam, & Augustissimæ Domûs studiosissimam Austriaci sanguinis indolem!

Scio

Scio equidem & Agrippinam
impij Neronis infelicem matrem,
cùm intellexisset Filium, quem ef-
set paritura, elevandum quidem ad
fasces Imperij, sed matri simul vi-
tam adempturum, audacter asserui-
sse: *occidat, dum imperet.* Laudabilis
tamen, multoque pietati conformi-
us MARGARITÆ votum erat,
vel cum propriæ vitæ dispendio,
prole masculâ Serenissimam auge-
re Familiam; utpote cujus animo
non tam infidebat imperialis coro-
næ Majestas, quàm tot augustæ
Domûs studiosissimarum mentium
sincerissima vota, regnorum, pro-
vinciarumque hæreditariarum su-
spira, Archiducalis Familiæ supre-
ma necessitas, & maximè tot re-
dun-

dundatura in Ecclesiam, Fidemque Catholicam emolumenta. Hinc est, quod novum suæ Domui columnam, novum Ecclesiæ clypeum, novum amicis, & studiosis Austriacæ potentiae solatium, etiam impendio vitæ procurare desiderârit.

Sed eheu! dum ista memoro, iterum auribus insonat vox dicentis: *clama. Quid clamabo? omnis caro fœnum, & omnis gloria ejus quasi flos agri. Exsiccatum est fœnum, & cecidit flos, quia Spiritus Domini sufflavit in eo.*

Erat nimirum hæc nobis inexpectata quidem, sed tamen justissima Dei voluntas: ut Flos Austriacus (MARGARITA) candidus in Lilio, rubicundus in Rosa in ipso florentioris ætatis vere falce mortis demef-

messus, in Austriæ cœlestis viridarium transplantaretur.

Hanc Numinis voluntatem cum liquidò cognovisset MARGARITA, utpote cujus arcanas in animo voces: *Dispone domui tuæ, quia morieris tu, & non vires*: exceperat; adeò non exhorruit, ut lætâ potius, & arbitrio divino subiectissimâ mente mortis appropinquantis nuncium exceperit, instarque solisequæ Rosæ solem suum, etiam in occasu amabili conversione respiciens, illud in rosæ laudes eximium Lemma: *etiamsi occiderit*: sibi proprium comprobârit. *Fiat* (ita secum illa) *Fiat, quod providentissimi Patris sacrosanctæ voluntas imperat; à qua nec latum unguem recedere, cui nec minimâ dissentien-*

Isa. 38.

tis animi tergi-versatione reluctari statutum est. Malo Deo meo præmaturâ licet morte placitum exhibere obsequium, quàm citra illius voluntatem desiderio vitæ longioris eidem displicere.

Valeat ergò, mihi post Deum, Divosque dilectissimus Conjux, cujus jucundissimum consortium cùm mihi moriendi necessitas intercîdat, ad alia nuptiarum fœdera cum Christo animarum Sponso, æternùm duratura transeo, Eisdem, ut spero, è *Liliis, Rosisq; Innocentiæ, & Pietatis*, illius præsidio conservatæ, nobile coronamenti genus impositura!

Valeat charissima mihi Patria, prima Innocentiæ, & Pietatis meæ testis, Hispania! Valeat cum adne-

xis Provincijs, & Regnis Austria,
 meæ stadium peregrinationis ! Va-
 leat fida famulantium turba, nullo
 non tempore ad obsequium suæ
 Principis expedita ! Valeat denique
 & ipsa, quam semper à Clementissi-
 mi Numinis nutu submississimè de-
 pendere volui, mea vita, supremo
 nunc actu terminanda !

At tu, O Mors ! quam ut Dei
 Legatum reverenter excipio, bre-
 ves inducias, dum ad iter æterni-
 tatis debito comeatu me compa-
 rem, liberè, alacriterque paritura
 concede.

His ritè confectis, & sanctissi-
 mis Ecclesiæ mysterijs ad supre-
 mam luctam piissimè communita,
 venerandum caput falci mortis pla-

cidissimè supposuit : ad cujus fatalem ictum *cecidit Flos* , Austriæ gloria, Aularum decus, orbis ornamentum MARGARITA. Et nunc quidem Augustissimæ Principis exuviæ mortuali jacent in pulvere; animus verò, nobilior ejusdem pars, citra dubium Angelorum ductu, tanquam *Angelicæ Innocentiæ Lilium*, & *Rosa Pietatis* , translatus è terris, cœlestibus areolis insertus est. Id quod cum magno Præmonstratensis Ordinis Fundatore Norberto factum, cœlesti viso didicit sanctimoniâ clarus Asceta ; cui viri sanctissimi post mortem in Lilium candidissimum mirabili metamorphosi conversi, & Angelorum obsequio ad Dei conspectum delati, jucundis-

diffimam speciem cœlum indulſit.

Liceat & nobis ſperare, illam
Oſeæ de populo Iſraëlis miſerè pro-
trito ſententiam, in MARGARI-
TA, ſuffragantibus ejuſdem *Innocen-*
tia & Pietate veritati aſſerendam: *ero* Cap. 14.
quaſi Ros, Iſraël germinabit ſicut Lilium.

Illud denique præmatura Floris
noſtri ſuccifio, cùm nobis omnibus,
tum ijs præſertim, qui temerariâ
calculatione vitæ longævus dies ſi-
bi computant, documentum, Am-
broſij calamo mortalitati conſigna-
tum, imprimat: *Hominis gloria præ-*
matura, ut Flos, caduca quaſi fœnum, dum
germinat vitæ viriditatem in ſpecie,
ſed nullam in fructu ſolidi-
tatem.

F I N I S.